

odbor veřejné správy, dozoru a kontroly
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV-177214-4/ODK-2015

Praha 17. prosince 2015

R O Z H O D N U T Í

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly, rozhodlo v souladu s ustanoveními § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o odvolání Mgr. Bc. Jakuba Michálka, narozeného dne 6. února 1989, bytem Zenklova 193, 180 00 Praha 8 (dále jako „žadatel“ nebo „odvolatel“), proti rozhodnutí hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy (dále také „povinný subjekt“), ze dne 20. listopadu 2015, č. j.: MHMP 2011741/2015, sp. zn. S-MHMP 1907241/2015 o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací, podaném odvolatelem dne 24. listopadu 2015

t a k t o :

Dle § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu s e rozhodnutí hlavního města Prahy č. j.: MHMP 2011741/2015, sp. zn. S-MHMP 1907241/2015 ze dne 20. listopadu 2015 r u š í a věc se vrací k novému projednání.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly (dále též jako „nadřízený správní orgán“ nebo „odvolací orgán“), obdrželo dne 2. prosince 2015 odvolání Mgr. Bc. Jakuba Michálka proti rozhodnutí povinného subjektu č.j. MHMP 2011741/2015 ze dne 20. listopadu 2015, kterým odmítl poskytnout dodatek smlouvy č. INO/40/01/001966/2009 (poznámka: odvolatelem nesprávně označovaném jako LIC/40/01/001966/2009).

Z předloženého správního spisu vyplynuly následující skutečnosti rozhodné pro posouzení napadeného rozhodnutí:

Dne 2. listopadu 2015 obdržel Magistrát hl. města Prahy žádost člena Zastupitelstva hl. města Prahy Mgr. Bc. Michálka o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím a § 51 odst. 3 písm. c/ zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů. Odvolatel ve své žádosti uvedl, že *zpracovává pro potřeby hlavního města Prahy repozitář strojově čitelných smluv, které hlavní město uzavřelo pro potřeby fungování Opencard. K jeho dokončení chybí přístup k několika smlouvám, resp. dodatkům smluv. Proto žádá o poskytnutí chybějících dokumentů: dodatku smlouvy č. LIC/40/01/001650/2008, č. LIC/40/01/001653/2008 a č. LIC/40/01/001966/2009, které nejsou k dispozici prostřednictvím webu praha.eu*. Odvolatel žádal o přímé poskytnutí informace, nikoliv jen odkaz na zveřejněný dokument. Specifikované dokumenty měly být poskytnuty v elektronické strojově čitelné a upravitelné podobě.

Povinný subjekt na zmiňovanou žádost odpověděl nejprve dopisem č.j. MHMP 1923068/2015 ze dne 4. listopadu 2015, jímž vyhověl požadavku žadatele na zpřístupnění dodatku smlouvy č. LIC/40/01/001650/2008 a odmítl poskytnout dodatek smlouvy č. LIC/40/01/001653/2008, neboť k předmětné smlouvě dodatek uzavřen nebyl. V tomto přípise dále povinný subjekt žadateli sdělil, že pokud jde o poskytnutí dodatku smlouvy č. LIC/40/01/001966/2009, prodlužuje lhůtu pro poskytnutí této informace na základě § 14 odst. 7 písm. c/ InfZ, protože si musí vyžádat souhlas k jejímu poskytnutí od druhé smluvní strany.

Právní nástupce druhé smluvní strany společnosti Haguess, a. s. společnost eMoneyServices s.r.o. s poskytnutím dodatku smlouvy nesouhlasil, neboť jeho obsah považuje za obchodní tajemství. S odkazem na § 9 InfZ tak povinný subjekt odmítl poskytnout tento dodatek z důvodu ochrany obchodního tajemství.

Žadatel nebyl s odpovědí povinného subjektu spokojen, a proto podal dne 24. listopadu 2015 odvolání dle § 16 InfZ, v němž především zdůrazňuje právo člena Zastupitelstva hl. města Prahy požadovat podle § 51 odst. 3 písm. c/ zákona č. 131/2000 Sb. od zaměstnanců hlavního města Prahy zařazených do Magistrátu hl. města Prahy, jakož i od zaměstnanců právnických osob, které hlavní město Praha založilo nebo zřídilo, informace ve věcech, které souvisejí s výkonem jeho funkce, nestanoví-li zákon jinak. Vzhledem k tomu, že byl pověřen primátorkou hl. města

Prahy k řešení kauzy Opencard, se nelze podle žadatele, domnívat, že by se dané informace k funkci člena zastupitelstva nevztahovaly. Naopak dle jeho přesvědčení měly být informace v souladu se zákonem o hl. městě Praze poskytnuty.

Ke zdůvodnění provedenému povinným subjektem, dle něhož nelze předmětný smluvní dodatek poskytnout, protože druhá smluvní strana neudělila s jeho zpřístupněním souhlas, odvolatel namítá, že takový důvod zákon vůbec nezná. Odvolatel taktéž upozorňuje na absenci formálního rozhodnutí, resp. že došlo k odmítnutí části žádosti pouze přípisem, jenž nemá náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu správního řádu. V neposlední řadě odvolatel vyjadřuje nesouhlas se závěrem povinného subjektu, že smluvní dodatek je třeba chránit jako obchodní tajemství.

K postoupení odvolání a souvisejícího spisu došlo přípisem povinného subjektu č.j. MHMP 2034622/2015 ze dne 25. listopadu 2015, v němž tento uvádí, že *z jeho strany nedošlo k pochybení, když ochrana obchodního tajemství je jedním ze zákonem předjímaných důvodů pro neposkytnutí informace*. V této souvislosti dále podotkl, že *poptávaný dokument neobsahuje doložku o souhlasu se zveřejněním či předáním třetí straně. Za takové situace, zejm. když smluvní partner výslovně prohlásí, že informace uvedené v daném dokumentu považuje za obchodní tajemství, nezbyvá povinnému subjektu, než žádost odmítnout, což v daném případě učinil*. K námitce žadatele, že potřebuje příslušný dokument k činnosti, k níž byl pověřen primátorkou hl. města Prahy, povinný subjekt podotkl, že tato skutečnost, již žadatel nijak neprokázal, nemá vliv na zákonné nároky žadatele.

II.

Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání ze dne 24. listopadu 2015, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací, jimiž byly dodatky ke smlouvám uzavřeným hl. městem Prahou a společností HAGUESS, a. s. v souvislosti s realizací projektu *OpenCard*. K uzavření předmětných smluv tak došlo nepochybně v samostatné působnosti, a proto i žádost o informace byla povinným subjektem (hl. městem Praha) vyřizována v jeho samostatné působnosti (srov. § 20 odst. 6 InfZ a *contr.*). S ohledem na § 20 odst. 6 InfZ lze konstatovat, že i žádost o poskytnutí informací vyřizoval povinný subjekt ve své samostatné působnosti, a tudíž i rozhodování o odmítnutí žádosti bylo rozhodováním v samostatné působnosti hlavního města Prahy. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 2 správního řádu konstatovat, že v oblasti samostatné působnosti je obecně (tj. s výjimkou specifických případů) nadřízeným orgánem kraje (dle § 1 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, je hlavní město Praha krajem i obcí) Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že odvolání bylo podáno včas a obsahuje veškeré zákonem předepsané náležitosti. Odvolání povinný subjekt obdržel dne 24. listopadu 2015, tj. ve lhůtě stanovené v § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ.

Odvolací orgán poznamenává, že odvolatele vyrozuměl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu o jeho procesních právech (dopisem č.j. MV-177214-2/ODK-2015 ze dne 3. prosince 2015). Odvolatel však této možnosti ve stanovené lhůtě (do 14. prosince 2015) nevyužil.

III.

Ministerstvo vnitra přezkoumalo na základě odvolání postup povinného subjektu (včetně skutečností uváděných odvolatelem) a dospělo k závěru, že toto rozhodnutí je nutné zrušit a žádost o informaci vrátit k novému projednání. Tento závěr zastává Ministerstvo vnitra z následujících důvodů:

III.a/

Ministerstvo vnitra nejprve posuzovalo, zda byl důvod pro odmítnutí žádaných informací, tj. zda povinný subjekt postupoval při jejich neposkytnutí v souladu se zákonem. V této souvislosti se muselo zabývat i tím, zda povinný subjekt zvolil při vyřizování žádosti odvolatele adekvátní zákonný rámec.

Z formulace žádosti člena Zastupitelstva hlavního města Prahy je zřejmé, že využil svého práva dle § 51 odst. 3 písm. c/ zákona o hl. městě Praze (jež je ekvivalentem ustanovení § 82 písm. c/ zákona o obcích). Smyslem práva člena zastupitelstva požadovat od zaměstnanců hl. města Prahy zařazených do Magistrátu hl. města Prahy (jakož i od zaměstnanců právnických osob, které hlavní město Praha založilo nebo zřídilo) informace ve věcech, které souvisí s výkonem jejich funkce, nepochybně spočívá v tom, aby člen Zastupitelstva hl. města Prahy mohl získávat informace relevantní pro jeho rozhodování na jednání zastupitelstva, tedy pro jeho podíl na utváření vůle zastupitelstva jakožto orgánu, jímž hl. město Praha jedná a rozhoduje. Z tohoto hlediska lze mít za to, že poskytování informací, které se vztahují k výkonu funkce člena zastupitelstva, není jejich zpřístupňováním vně obce/hl. města Prahy, ale naopak jejich „distribucí“ v rámci obce/hl. města Prahy jakožto veřejnoprávní korporace (právnické osoby). Právo člena Zastupitelstva hlavního města Prahy na informace ve smyslu § 51 odst. 3 písm. c/ zákona o hl. městě Praze můžeme charakterizovat jako specifické „informační oprávnění“ člena zastupitelstva, které je ovšem omezeno jen na informace týkající se *výkonu jeho funkce*. Pro získání ostatních informací, tedy informací nesouvisejících s výkonem funkce člena zastupitelstva, může zastupitel využít obecný zákon č. 106/1999 Sb.,

zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, v platném znění, případně jiné předpisy.

V této souvislosti je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2013, čj. 8 Aps 5/2012-47, dle něhož je nutno *pro poskytování informací členům zastupitelstva obce podle § 82 zákona o obcích použít procesní úpravu obsaženou v InfZ*, je-li povinný subjekt podle zákona o obcích zároveň povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud pak dále v citovaném rozhodnutí konstatoval, že povinností žadatele o informaci není právně kvalifikovat, podle jaké zákonné normy se domáhá informace na povinném subjektu. Je naopak úkolem povinného subjektu posoudit, o jaké informace se ve skutečnosti jedná a podle kterého právního předpisu má postupovat při jejich poskytnutí, případně jejich odepření.

Odvolatel tak správně napadl postup povinného subjektu, který při vyřizování žádosti nezvážil, zda požadované informace souvisejí s výkonem funkce člena Zastupitelstva hl. města Prahy a tudíž se na ně vztahuje informační povinnost hl. města Prahy ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Povinný subjekt, dle názoru Ministerstva vnitra, tak zcela nedůvodně a chybně neaplikoval § 51 odst. 3 písm. c/ zákona č. 131/2000 Sb.; dokonce v dopise č.j. MHMP 2034622/2015 ze dne 25. listopadu 2015 popírá, že souvztažnost požadovaných informací s výkonem funkce člena zastupitelstva by mohla mít vliv na zákonný nárok žadatele.

Odvolatel svou žádost sice označil jako „*Žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb.*“, nicméně v žádosti výslovně uvedl, že podává žádost o informace v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. a zákonem č. 131/2000 Sb. Nemůže tak být pochyb o tom, že povinný subjekt k ní měl přistoupit jako k žádosti člena zastupitelstva a vyřizovat ji primárně v souladu s právní úpravou provedenou v zákoně o hl. městě Praze a dle procesních pravidel daných InfZ.

III./b.

Jak již bylo výše povinnému subjektu vytýkáno, souvislostí požadované informace s výkonem funkce člena Zastupitelstva hl. města Prahy se dostatečně nezabýval, resp. privilegovaný přístup člena zastupitelstva k některým informacím opomněl.

Souhlas s uzavřením inominačních smluv ve smyslu § 1746 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, může na základě § 68 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb. dát Rada hlavního města Prahy, neboť schválení takového právního jednání není zákonem vyhrazeno Zastupitelstvu hlavního města Prahy (viz § 68 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb.). Nicméně § 59 odst. 4 citovaného zákona umožňuje zastupitelstvu, aby si rozhodování o uzavření

takových smluv vyhradilo. Tedy i v situaci, kdyby uzavření smluv k zajištění realizace projektu *OpenCard* v minulosti schvalovala Rada hl. města Prahy, může Zastupitelstvo hl. města Prahy coby nejvyšší orgán tohoto územního samosprávného celku rozhodovat o novém uspořádání již nastolených smluvních vztahů. Pokud se mají jednotliví členové zastupitelstva podílet na rozhodování zastupitelstva tak, jak zákon předpokládá, musí mít adekvátní možnost získat k tomu i potřebné informace. Takovou legální možností je prioritně právě právo na informace ve smyslu § 51 odst. 3 písm. c/ zákona č. 131/2000 Sb. a teprve následně zákon o svobodném přístupu k informacím, kdy je člen zastupitelstva postaven na roveň ostatním žadatelům.

Příslušná ustanovení zákona o obcích, zákona o krajích a zákona o hl. městě Praze informace, která se týkají funkce člena zastupitelstva, podrobněji nespecifikují a neupravují ani rozsah, v němž má člen zastupitelstva územně samosprávných celků k těmto informacím garantovaný přístup, tj. nestanoví, zda člen zastupitelstva může v souvislosti s výkonem své funkce získat i informace, které jsou jinak obecně vyloučeny ze zpřístupnění z důvodu zákonem stanovené ochrany (např. osobní údaje, obchodní tajemství, utajované informace apod.). Odpověď na obě tyto otázky je proto nutné hledat výkladem. Na tomto místě odkazuje Ministerstvo vnitra na své stanovisko č. 7/2011 [Rozsah informací poskytovaných členovi zastupitelstva obce v souvislosti s výkonem jeho funkce](#) (které je dostupné též na internetové adrese www.mvcr.cz/odk).

Informace, které se vztahují k rozhodovacím pravomocem zastupitelstva územního samosprávného celku, tedy k výkonu zastupitelstvu svěřené samostatné působnosti (případně zastupitelstvu výjimečně svěřené působnosti přenesené), musejí být členovi zastupitelstva poskytnuty bez omezení (včetně případných zaznamenaných osobních údajů a obchodního tajemství), neboť jejich komplexní znalost je faktickou podmínkou, aby se mohl účinně podílet (nebo alespoň potencionálně podílet) na konkrétním rozhodování zastupitelstva. Ve vztahu k těmto rozhodovacím pravomocem tedy jednoznačně převažuje nezbytnost jejich zpřístupnění zastupiteli nad právním řádem předvídanou ochranou, takže poskytnutí i zákonem chráněných informací lze považovat za přípustné. Z principu proporcionality nicméně vyplývá, že členovi zastupitelstva územního samosprávného celku se tyto údaje vydají jen v nezbytně nutném rozsahu pro výkon jeho funkce, tj. jen v rozsahu nutném pro jeho účast na rozhodování zastupitelstva. V konkrétních případech bude na členovi zastupitelstva, aby prokázal, že určitý jinak chráněný údaj nezbytně nutně potřebuje pro své rozhodování na zasedání zastupitelstva obce (v pochybnostech bude ovšem nutné mít za to, že znalost údaje vztahujícího se k rozhodovací pravomoci zastupitelstva obce je pro podíl zastupitele na rozhodování zastupitelstva nezbytná). Příkladem uplatnění principu proporcionality může být údaj o tom, zda konkrétní osoba je občanem územního samosprávného celku. Jedná se o údaj, jenž se k působnosti zastupitelstva nepochybně vztahuje, takže musí být zastupiteli poskytnut. Není však již nezbytné, aby člen zastupitelstva znal i adresu místa trvalého pobytu dané osoby (ledaže by s ohledem na konkrétní okolnosti byl

i takový údaj pro plnohodnotné rozhodování zastupitele v konkrétním případě nezbytný).

V citovaném stanovisku je vymezena i druhá kategorie tzv. ostatních informací, které se sice týkají samostatné působnosti územního samosprávného celku, avšak které ani potencionálně nenáleží do rozhodovací pravomoci zastupitelstva. Ty jsou sice s ohledem na kontrolní pravomoc zastupitelstva rovněž informacemi, které se vztahují k výkonu funkce člena zastupitelstva, nicméně přístup zastupitele k těmto informacím již nemůže být zcela neomezený. Zastupitelstvo v těchto záležitostech totiž nemůže samo rozhodovat, může toliko posuzovat rozhodování jiných orgánů, a proto požadavek na zpřístupnění i všech zákonem chráněných údajů zde nemůže převýšit nad ústavním pořádkem předvídanou ochranou. Z poskytnutí zastupiteli proto bude nutné vyloučit všechny údaje, jejichž zpřístupnění zapovídají zvláštní zákony (ledaže u nich zcela výjimečně v konkrétním případě a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem převažuje veřejný zájem na jejich zpřístupnění nad zákonem obecně stanovenou ochranou). Při určování rozsahu, v němž mají být tyto informace zpřístupněny zastupiteli, lze přiměřeně vycházet z pravidel daných InfZ, s tím, že zastupiteli by měly být vydány v každém případě přinejmenším veškeré informace, které by jinak byly dle tohoto zákona zpřístupnitelné komukoli.

Na základě výše uvedeného proto můžeme shrnout, že **povinný subjekt měl požadované informace – dodatek k smlouvě č. INO/40/01/001966/2009 v souladu s § 51 odst. 3 písm. c/ zákona o hlavním městě Praze poskytnout, neboť se týká rozhodovací pravomoci zastupitelstva.**

Povinný subjekt v důsledku chybného právního úsudku „přeskočil“ aplikaci § 51 odst. 3 písm. c/ zákona č. 131/2000 Sb. a zkoumal, zda jsou požadované informace zpřístupnitelné dle obecné právní úpravy, tj. InfZ. Povinný subjekt, jak již bylo kritizováno, ovšem nepostupoval při vyřizování žádosti dle procesních pravidel obsažených v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Poté co učinil závěr, že informace je třeba chránit coby obchodní tajemství, totiž nevydal o odmítnutí žádosti rozhodnutí v souladu s § 15 odst. 1 tohoto zákona, ani se nezabýval možností sdělit požadované informace v režimu InfZ.

Odvolací orgán musí dále v souvislosti s aplikací § 51 odst. 3 písm. c/ zákona o hl. městě Praze poznamenat, že jeho dikce se přeci jen od znění ekvivalentního ustanovení v zákoně o obcích poněkud liší. A sice tím, že připouští, aby bylo oprávnění členů Zastupitelstva hl. města Prahy žádat informace od zaměstnanců hl. města Prahy zařazených do Magistrátu hl. města Prahy, jakož i od zaměstnanců právnických osob, které hl. město Praha založilo nebo zřídilo, informace ve věcech, které souvisejí s výkonem jeho funkce, omezeno jiným zákonem (viz zákonný text „*nestanoví-li zákon jinak.*“). Ministerstvo vnitra je však toho názoru, že tímto zákonem nemůže být z hlediska existence důvodu pro odmítnutí žádosti InfZ, resp.

že by v daném případě bylo možno aplikovat ochranu obchodního tajemství ve smyslu § 9 odst. 1 InfZ. Naopak omezení přístupu k informacím z důvodu ochrany obchodního tajemství předvídané v InfZ je prolamováno privilegovaným přístupem člena zastupitelstva, provedeným v § 51 odst. 3 písm. c/ zákona č. 131/2000 Sb.

III./c

Nadřízený správní orgán se musí vyjádřit i k formě, jakou došlo k částečnému zamítnutí žádosti. K faktickému odmítnutí poskytnutí smluvního dodatku č. INO/40/01/001966/2009, došlo totiž neformálním sdělením č. j.: MHMP 2011741/2015 ze dne 20. listopadu 2015, tedy způsobem neodpovídajícím zákonným požadavkům stanovených v § 15 odst. 1 InfZ. Citované sdělení nemůže být považováno v důsledku absence formy a zákonných náležitostí (srov. § 67 a násl. správního řádu) za správní rozhodnutí ve formálním smyslu. Vzniká tak otázka, jak na takové neformální sdělení pohlížet, zda je lze považovat za formálně vadné správní rozhodnutí v materiálním smyslu nebo zda k vydání rozhodnutí v takových případech vůbec nedošlo. Pokud by bylo možno dospět k závěru, že neformální sdělení z hlediska svého obsahu dosahuje kvality rozhodnutí, bylo by i takové „rozhodnutí“ přezkoumatelné na podkladě odvolání. V opačném případě by podané odvolání muselo být vyhodnoceno jako stížnost podle § 16a InfZ a takto i řešeno.

Přestože soudní judikatura nemá na výše naznačenou otázku zcela jednotný názor, převažuje přístup, podle něhož je třeba neformální přípisy posuzovat z obsahového hlediska s tím, že pokud z přípisu zcela zřejmě vyplývá vůle povinného subjektu neposkytnout informace (odmítnout žádost), pak takový přípis představuje rozhodnutí v materiálním smyslu (§ 65 odst. 1 soudního řádu správního), které je soudně přezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č.j. 4 As 48/2007-80 a ze dne 5. 1. 2006, č.j. 1 As 1/2005-58). V daném případě povinný subjekt v přípise č. j.: MHMP 2011741/2015 ze dne 20. listopadu 2015 zcela jasně sděluje žadateli, že jeho žádosti nebude vyhověno a z jakého důvodu. Nadřízený orgán proto po posouzení předmětného sdělení povinného subjektu z hlediska jeho formy a obsahu učinil závěr, že jej lze považovat za správní rozhodnutí. Následně musí konstatovat, že povinný subjekt nepostupoval při vyřizování žádosti v souladu se zákonem. Ačkoliv povinný subjekt nedodržel požadovanou formu odmítnutí – tj. nevydal správního rozhodnutí, nemůže být v důsledku toho nijak limitovat právo žadatele se proti postupu povinného subjektu bránit se odvoláním.

III./d

Kdyby se měl odvolací orgán zabývat otázkou, zda povinný subjekt aplikoval důvod aprobovaný v § 9 InfZ na řešení případ správně, musel by v první řadě zdůraznit, že obchodním tajemstvím ve smyslu citovaného zákonného ustanovení mohou být pouze „skutečnosti“ (informace – srov. § 3 odst. 3 InfZ), vykazující pojmové znaky obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku (*Konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastníci zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*). To především znamená, že předmětem ochrany obchodního tajemství ve smyslu § 9 InfZ není určitý dokument (např. smlouva) jako celek, nýbrž toliko skutečnosti (informace) ve smlouvě uvedené, které splňují pojmové definiční znaky stanovené zákonem (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. května 2001, č.j. 31 Ca 189/2000-27, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č.j. 2 As 27/2007-87, ze dne 31. 7. 2006, č.j. A 2/2003-73).

V naprosté většině případů bude pouze určitá část (části) požadovaného dokumentu obsahovat informace, které bude možno legitimně považovat (a chránit) jako obchodní tajemství. To znamená, že je-li žádaná kopie určitého dokumentu (typicky smlouvy), zásadně nelze odmítnout poskytnutí (celé) této kopie jen proto, že dotčený dokument obsahuje některé skutečnosti vykazující znaky obchodního tajemství. Povinný subjekt se musí v takovém případě vždy jednotlivě zabývat každým údajem (skupinou údajů) ve smlouvě obsaženým a u každého z nich individuálně posoudit, zda splňuje znaky obchodního tajemství (kumulativně, tj. objektivní i subjektivní znaky) a pouze v případě kladného závěru uplatnit u konkrétních údajů ochranu dle § 9 odst. 1 InfZ. Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím v režimu InfZ vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát § 68 odst. 3 správního řádu a být přezkoumatelné – náležitě a vyčerpávajícím způsobem *odůvodnil*, proč v daném případě považuje poptávané údaje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu § 9 odst. 1 InfZ.

Takové odůvodnění v napadeném rozhodnutí odvolací orgán postrádá a může se jen domnívat, že povinný subjekt se při aplikaci § 9 odst. 1 InfZ spokojil jen s vyjádřením druhé smluvní strany, že *s poskytnutím dodatku smlouvy nesouhlasí, neboť jeho obsah považuje za obchodní tajemství.*

Povinný subjekt rovněž zcela opomíjí existenci ustanovení § 9 odst. 2 InfZ, které stanoví výjimku ze zákonné ochrany obchodního tajemství tím, že údaj o rozsahu a příjemci veřejných prostředků nepovažuje za porušení obchodního tajemství. Toto ustanovení InfZ tak představuje zákonnou povinnost hlavního města Prahy informovat veřejnost nejen o vlastní výši prostředků poskytnutých z veřejného rozpočtu, ale souběžně s ní podat přinejmenším i rámcovou informaci o předmětu

plnění, za něž jsou dané prostředky vynakládány, tak, aby bylo možno posoudit hospodárnost využití veřejných prostředků (viz. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č.j. 7 A 118/2002-37).

V této souvislosti je dále třeba upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. srpna 2014, č.j. 1 As 78/2014-41, v němž zdůraznil povinnost provádět tzv. test veřejnému zájmu při aplikaci jednotlivých zákonných důvodů pro neposkytnutí informace (odmítnutí žádosti).

V neposlední řadě musí odvolací orgán povinnému subjektu vytknout, že předmětný smluvní dodatek nebyl součástí předávaného správního spisu, tudíž odvolací orgán nemohl posoudit, zda obsahuje chráněné údaje.

IV.

Nad rámec odvolacího řízení považuje Ministerstvo vnitra za vhodné upozornit, že i v případě odmítnutí části žádosti odvolatele směřující k poskytnutí dodatku ke smlouvě č. LIC/40/01/001653/2008 z důvodu jeho faktické neexistence měl vydat správní rozhodnutí.

Předně je třeba konstatovat, že nepochybně lze odmítnout poskytnutí informace nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7- §11 InfZ, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně ze zřejmých důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. Stejný právní názor vyslovil i Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56.

Zákon o svobodném přístupu k informacím totiž poměrně často se vyskytující praktickou situaci – *vyřízení žádosti na poskytnutí „neexistující“ informace, resp. informace, již povinný subjekt nedisponuje a ani nemá povinnost ji mít* - konkrétně neřeší. Pokud žadatel požaduje poskytnutí informace, kterou povinný subjekt nedisponuje a nemá povinnost ji mít (povinný subjekt např. nevlastní dokument, u něhož se žadatel domnívá, že existuje) a jestliže se tato informace vztahuje k působnosti osloveného povinného subjektu, nedává zákon žádnou odpověď, jak takovou žádost vyřídit. Ministerstvo vnitra se přiklání k tomu, že žádost by měla být vyřízena rozhodnutím o odmítnutí žádosti, a to s ohledem na formulaci ustanovení § 15 odst. 1 InfZ, které ukládá vydat rozhodnutí kdykoli se žádosti *nevyhovuje*, přičemž jednou z takových situací je právě neexistence informace. Tento přístup

potvrzuje i výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, jenž neexistenci informace považuje za „faktický“ důvod pro odmítnutí žádosti.

Problémem může být, *jak tvrzení povinného subjektu o tom, že požadovaná informace neexistuje, resp. že tyto informace nevlastní, přezkoumávat*. V případě tvrzené neexistence informace bude možné ze strany nadřízeného orgánu považovat postup povinného subjektu za správný tehdy, jestliže ze spisu předloženého povinným subjektem jasně vyplývá, že existence požadovaných informací byla dostatečně prověřována a že o správnosti závěru povinného subjektu o neexistenci informace nelze mít důvodné pochybnosti (ať již plynoucí z obsahu předloženého spisu, z argumentace či podkladů předložených odvolatelem či ze skutečností zjištěných nadřízeným orgánem).

V.

Ze shora uvedených důvodů je odvoláním napadené rozhodnutí nezákonné a odvolací orgán proto přistoupil k jeho zrušení a vrácení věci zpět povinnému subjektu k novému projednání, jak stanoví § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu.

Poučení o opravném prostředku:

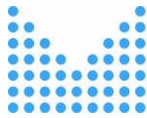
Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 písm. b/ InfZ nelze odvolat.

Otisk úředního razítka

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

podepsáno elektronicky

Rozdělovník:

1. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí správního spisu a spolu s ním bude po nabytí právní moci a jejím vyznačení podle § 75 správního řádu doručen do vlastních rukou (s dodejkou) povinnému subjektu – hl. městu Praze, Magistrátu hl. města Prahy, odboru informatiky, Jungmannova 35/29, 111 21 Praha 1, k č.j. MHMP 2011741/2015
2. Stejnopis rozhodnutí bude doručen prostřednictvím systému datových schránek povinnému subjektu – hl. městu Praze, Magistrátu hl. města Prahy, odboru informatiky, k č.j. MHMP 2011741 /2015
3. Stejnopis rozhodnutí bude doručen odvolateli Mgr. Bc. Jakubovi Michálkovi, prostřednictvím datové zprávy do datové schránky, IDDS 4memzkm
4. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra.

Vyřizuje: Mgr. Pavla Šupková
tel. č.: 974816593
e-mail: pavla.supkova@mvcz.cz